

P. Barsi Balázs OFM

Önazonosságunk a kinyilatkoztatás fényében

Tisztelt Hallgatóim!

Manapság sokat beszélnek az identitásról, az ÖNAZONOSSÁGRÓL. Miért? Mert azzal nagy baj van; talán nem is mással van baj CSAK önazonosságunkkal. Az ember a saját értelmével képes felismerni Isten létét és így a saját emberi mivoltát: azonban ez az ismeret mindig törékeny marad, mert az ember elszakadt Istentől és így összetörte magában Isten képét is meg az önmagáról alkotott képet is.

Az Ábrahámmal kezdődő isteni kinyilatkoztatás, mely Jézus Krisztusban érte el abszolút teljességét pontosan ezen segít. A KINYILATKOZTATÁS lényege: Isten feltárja benső életét; hogy ő nem VALAMI hanem VALAKI (személy) önmagáról tudó szabad személy! Erre még az emberi értelem is képes rájönni, mert a személy és a személytelen között átjárhatatlan szakadék van és rangkülönbség. Ha én, az ember személy vagyok, valaki, és nem csupán valami, akkor Isten, aki maga a végtelen tökéletes lény, nem lehet valami: csak valaki: élő személy. Ábrahámnak így mutatkozik be: ÉN, Mózesnek is: „Én vagyok, aki vagyok” – és az embert is személyként szólítja meg. Az állatokat, növényeket és a kőzeteket nem tartja partnernek: az embert szövetségre: személyes életszövetségre hívja. Ezzel az emberben megerősíti tudatát: öntudatát, hogy ő (az ember) valaki.

Ahogy Isten az embert hívja, szólítja, szólíttatja: egyre nyilvánvalóbb lesz az ember számára, hogy:

- egyrészt a világ nem isten, mert nem személy, nem tud önmagáról;
- másrészt hogy ő, az ember személy, aki mérhetetlenül fölötte áll a világnak, még ha testével rokona is minden élőnek;
- s még az is tudatosul benne, hogy a világ nem lehet az ő beteljesedése, jövője mert a világ nem valaki, hanem valami.

[A Biblián kívüli vallások MIND azonosak alapjaiban: ezt a világot tartják istennek: ez a pantheizmus (a materializmus is pantheista vallás)... Az ateisták is mind előbb-utóbb pantheista vallásúak, ha tagadják is. A logika szabályai szerint: igenis pantheisták.] Ugyanakkor a Biblián kívül az ember saját maga személyes voltát sem tudja maradandóan és véglegesen megragadni: ld. India... Buddha: „a szeretet is illúzió – és a gyűlölet is illúzió, mert illúzió az, hogy te meg én... minden egy.” Nem igaz! Nem egy minden: ez ellentmond a modern természettudományok anyanyelvének a matematikának: a logikának (mert minden dolog azonos önmagával, nem pedig a többivel és a mindenséggel) és ellentmond legmélyebb emberi tapasztalatomnak, hogy én nem vagyok te – és te, aki szeretsz engem, nem vagy „én”. A dalai láma kijelentette: „a mi vallásunkban nincs Isten” – mert minden isten. Ez pantheizmus. Tehát az ember legmélyebb identitása csak a személyes Isten-kapcsolatban létezik, mert ő a teremtője. Isten nemcsak a világ teremtője, tehát a nem-létezésből előhívója, hanem az emberi személy közvetlen teremtője is. Ezt tudni lehet, mert a személy alapvető tulajdonsága, hogy szabad; márpedig a világban semmi sem szabad. A természettudományok éppen azért értek el eredményt, mert a fizika, kémia, biológia törvényei nem szabadok. A világban nincs szabadság: csak az emberben: de az ember testében sincs szabadság és pszichéje is korlátozott, de ő maga szabad, tehát ő maga: az „ő” – az „én” – a személy nem e világból való.

Ettől a kemény logikától egyesek úgy akarnak elbújni, mint Ádám a bűn után Isten elől, hogy tagadják a szabadságot. A posztmodern Ádám egyik próbálkozása elbújni a teremtő Isten elől. Persze az emberiség néha cselekedeteiben logikusabb, bölcsőbb, mint ideológiáiban: hiszen

gyakorlatban, amióta az ember ember, megbüntette a bűnösöket és kitüntette a hőseit. Tehát a tény, hogy az ember ÉN-je szabad, bizonyítja, hogy nem az anyag finoman fejlődött evolúciós terméke. Az úgynevezett evolúciós elmélet csak a testre vonatkozhat. Az lehetséges, hogy testem rokon az első élő sejttel és minden élővel. Persze ott is csendben a Teremtő áll, ahol megjelent az első élő sejt, mert élettelenből soha nem lesz élő. Élettelen és élő között abszolút szakadék van!!! Természetesen ez nem jelenti azt, hogy testem és ÉN-em külön jelent volna meg fogantatásom pillanatában. Ha megtörténik a fogantatás (minden gender elmélet homlokegyenestagadása!), abban a pillanatban Isten megteremti a semmiből a halhatatlan ÉN-emet.

Jeremiásnak mondja: „Mielőtt anyád méhében megalkottalak”. A korabeli zsidó: Jeremiás is tudta, hogy testét anyja méhében a nemi egyesülés hozta létre: de Isten az ÉN-jét alkotta meg a semmiből. Egyszerűen azzal a teremtő aktussal, hogy ezt az egyedet személyes szeretetre hívja: a vele való személyes kapcsolatra, így az ember Istenre-képes lény.

A legmélyebb identitás Isten (Teremtő) ember (teremtmény) kapcsolata

Az emberi identításban rétegek vannak. A legmélyebb, a végső identitás-réteg az, hogy személy (valaki és nem valami csupán) a személyes Istenre képes személy. A következő identitás-réteg, hogy férfi vagy nő. A következő identitás-réteg, hogy ennek az apának és ennek az anyának a gyermeke, tehát családba tartozik: családi identitás. A következő identitás-réteg, hogy ebben a rokonságba, törzsbe – nemzetségekbe tartozik: vagyis ennek a nemzetnek a tagja nem a másiké. Természetesen az első identitás-réteg: a további identításoknak az abszolút alapja, az hogy személy: vagyis Isten felszabadította a fajba tartozástól, mint végső identitás-alaptól. Tehát minden további emberi identitás-réteg hordozója: a Teremtő (Isten) és a semmiből személyként megteremtett ember kapcsolata.

Ha ezt a kapcsolatot megtagadja az ember, a többi, erre felépülő identitás rétegek is sérülnek: sőt összeomlás fenyegeti őket.

Mára a Nyugat megtagadta Teremtőjét. Tagadását azzal tette teljessé, hogy lemondott a végső igazság kereséséről. Most ha nem is ismerné föl még a Teremtőjét az ember, de komolyan keresné a végső igazságot, akkor a legalapvetőbb identitás-réteg, amely őt megkülönbözteti az állattól, sértetlen maradna. Az Istentől való elszakadás nem azzal lesz végleges és menthetetlen, ha valaki abbahagyja a vallásgyakorlatot (természetesen a vallásgyakorlat szükséges) hanem, ha lemond a végső igazság kereséséről: ha semleges akar maradni a végső igazsággal szemben. Ha azt mondja: mindenkinek meg van a maga igazsága, de nincs egy egyetemes végső igazság. Ezzel megtagadta Európa az ősi görög-filozófiai gyökereit, megtagadta a pogány Róma örökségét, megtagadta az Ószövetséget és Újszövetséget: zsidó és keresztény gyökereit és hiába kacérkodik az ősi pogánysággal: azt is megtagadta: mert bármilyen ősi pogány valláshoz is tartozott (vagy tartozik) az ember, ha nagy bajban van, egy valakihez kiált! Az ősi pogány vallások nincsenek lezárva: nem mondtak le a végső igazság kereséséről.

Ilyen egyetemes aposztázia az emberiség történetében soha nem volt: és nemcsak aposztázia az Istentől, hanem aposztázia az embertől is. Ez az ember lényegének végső, alapvető önazonosságának a megtagadása.

A semleges iskola nem alternatívája a zsidó vagy katolikus iskolának. Az állami iskolák nem lehetnek semlegesek a lét és az emberi létezés végső kérdéseivel kapcsolatban, mert akkor, azok az iskolák szellemi bordélyházakká válnak, ahol az ifjúságnak nem a testét és pszichéjét, hanem értelmét roncsolják, építik le, amely magával hozza a psziché és a test roncsolását is (kábitószerezés, mely elaltatja a végső igazság keresését). Nem lehetséges semleges állami iskola: hanem csakis a „lét végső értelmét kereső állami iskola”. Az a fajta semleges iskola,

ahol szó sem lehet a létezés végső értelmének kereséséről: lerombolja az ember legelső, legalapvetőbb identitását (önazonosságát). Ne csodálkozzunk, hogy ez magával hozza”logikusan” – a többi, erre épülő identitás-rétegek összeomlását.

A legalapvetőbb identitás-réteg tehát: a Teremtővel való kapcsolat. A többi identitás-réteg erre épül: a következő is: a férfi és női identitás.

A legmélyebb identitás rétegre közvetlenül ráépülő identitás: a férfi és a női identitás

A Teremtés könyvének első fejezetében Isten kétszer említi az ember teremtését: „*Isten újra szólt: «Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak»*” (Ter 1,26)

„*Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket.*” (Ter 1,27)

Az első említésben nincs arról szó, hogy az ember férfi vagy nő; csak arról van szó, hogy Isten képmása.

Mit nem jelent ez?

- Nem jelenti azt, hogy Isten a gender ideológiát alapozza meg, hiszen a második kijelentése világos: férfinak és nőnek teremtette őket.
- Nem jelenti azt, hogy az ember előbb egy szellemi lény, lélek, aztán később ez a szellemi lény belezuhan a megtermékenyített petesejtbe, amely már határozottan férfi vagy női test.
- Tehát nem jelenti ez a személy (a lélek) és a test különválasztását. Ez ellene mondana az egész bibliai kinyilatkoztatásnak. Hiszen a holtak föltámadását és az egész anyagi univerzum újjáteremtését várjuk.

Mit jelent ez a kijelentés?

- Azt jelenti, hogy a legmélyebb hasonlóságunk Istenhez az, hogy személy vagyunk: valaki és nem valami.
- Azt jelenti, hogy testünk is bele van emelve a személy világába, erőterébe. Az ember teste nem egy állat teste. Tehát veszélyes csak állati testtel való hasonlóságot egyoldalúan vizsgálni. Az ember evése nem zabálás (ld. szentáldozás), az ember szaporodása nem állatok szaporodása... az ember szexualitása a személyesség erőterében van fölemelve: egy új teremtési szintre.
- Azt jelenti, hogy mivel az ember személyes volta a személyes Istennel való személyes kapcsolatra van rendelve: azért pszichikai és testi életünk és minden evilági vonatkozásunk (pl. a nemiségünk is) az Istennel való kapcsolaton belül „működik” normálisan. Abból kivéve az értelmetlenség fenyegeti. Vagyis a paradicsomi állapot az ember normális létállapota. Ám az emberiség szakított Istennel. Így személye megsérülvén mindene megsérült: az önzés, az önimádat, a kárhozatos önközpontúság fenyegeti. Jézus Krisztus ettől szabadította meg az embert: visszaállítva az emberi személynek a létbeli kapcsolatát a Szentháromság Egy Isten személyeivel: vagyis megadta neki a megszentelő kegyelmet: istenségének újra részesévé tette.

Az ember teremtésének első említése tehát a legmélyebb önazonossági réteget említi, ám a második megalapozásaként. A férfi és női önazonosság csak a személyi önazonosságon belül van (vagyis az Istennel való személyes kapcsolatra épül).

Itt meg kellene hosszabban állni és tudatosítani, hogy az ember – bár rádöbbenhet saját személyes voltára – de mégis a kinyilatkoztatás segít abban, hogy személyes voltunkat

felismerjük és ez a felismerés megszilárduljon. A kinyilatkoztatás Isten belső életének fokozatos föltárulása egészen Jézus Krisztusig, aki a megtestesült Fiúisten. Jézus Krisztus felismerése: mint a Háromszemélyű Egy Isten második személye, aki emberré lett. szilárdította meg az emberiségben az ember személyiségének felismerését. A nagy krisztológiai zsinatok, amelyekben meg kellett különböztetni a személyt a természettől – adták a világnak az egyik legnagyobb felismerést: az ember személyének felismerését.

A természet az, ami arra kérdésre válaszol: mi vagy? Mi vagy Te Istenem? Válaszolja: Én nem ember vagyok, hanem Isten: ez a természetem, vagyis tulajdonságaim összessége: örökkévaló, önmagától való, mindentudó, mindenható, stb... lény. Ki vagy Te Istenem? Válaszolja: Atya, Fiú, Szentlélek.

Ha engem kérdeznek: Mi vagy te? A válaszom: ember vagyok; nem Isten és nem állat. Vagyis emberi tulajdonságaim összessége, a természetem az, hogy ember vagyok.

Ha azt kérdezik tőlem: ki vagy? A nevemet mondom. Abból csak egy van: egy önmagáról tudó, szabad, tehát szeretni képes és szerethető megismételhetetlen individuum.

A krisztológiai zsinatok terméke az, hogy Európa ismeri a személyt. India nem ismeri, s ha sejti is, annak megsemmisülésére számít. Az üdvösség szerinte az „én” megsemmisülése. Egyé válás a mindenséggel. Nem egy minden: én nem vagyok te. Tessék tudomásul venni, hogy a személyiségi jogokat hangoztató posztmodern Európa, mely megtagadta Jézus Krisztust és a Szentháromságot, mégis egyedül tőle tanulta meg, hogy az ember személy. Ám ha az emberi személy az őt teremtő személyes Istennel szakít, a legsötétebb értelmetlenségbe zuhan. A személy miatt vagyunk egyenrangúak nem a tulajdonságaink miatt.

Amikor Szent Pál azt írja a Galata levélben, hogy Krisztusban „nincs többé férfi vagy nő”, akkor nem a gender ideológiát hirdeti, hanem azt mondja, hogy egyenrangúságunk alapja, illetve legmélyebb önazonosságunk a Jézus Krisztushoz fűződő személyes viszonyunk. (ld. Gal 3,28)

A mai posztmodern Nyugat összekeveri a személyt a tulajdonságaival. Az, hogy valaki férfi vagy nő, az a tulajdonsága, képessége, tehetsége. Abban nem vagyunk egyenlők és nincs átalakulás és fölösleges is, mert a tulajdonságainkat, képességeinket arra kaptuk, hogy velük egymást szolgáljuk szeretetben (vagyis egyenrangú személyes kapcsolatban). Ha a férfinak joga lenne nővé alakulnia és megkövetelné, hogy őt nőként fogadják el, olyan ez, mintha egy zenei tehetséggel nem rendelkező (azonban más tehetségekkel rendelkező) ember, azt követelné, hogy őt Liszt Ferenc-i zenei tehetségnek tartásák. Az örültek házába küldenék.

Európa megtagadta az emberi személyt. Miért? Mert a személy szabadsága Istenre utal; hiszen az univerzumban semmi sem szabad, csak az emberi személy. Következésképpen az emberi személy nem az univerzum terméke. Mivel Európa megtagadta Teremtőjét, saját személyi méltóságát tagadta meg, vagy hallgatja el (cethaloknak akarnak egyesek személyiséget adni... a szélsőséges állatvédelem elmosza az ember és állat abszolút különbségét). Tehát mivel a Nyugat szakított Teremtőjével – elhomályosul gondolkodásában az emberek közötti egyenlőség alapja: a személyiség fogalma – ezért abban keres egyenlőséget, amiben egyenlők nem lehetünk. És itt érintjük a második identitás-réteget, mely az elsőre épül: A NEMISÉGET: azt, hogy valaki férfi vagy nő.

Istennek ez a második kijelentése az emberre vonatkozóan újat mond, nem azért (ismétlem) mintha az ember előbb egy szellemi személy valami angyalféle lenne, és a fogantatáskor bukna bele az anyagba. Hanem azért mond újat, mert a nemi identitást jelenti ki, amely az első, az alapidentitásunkban áll fönn (egzisztál) az Istennel való személyes kapcsolatban: abban, hogy személy vagyunk: valaki vagyunk és nemcsak valami: és ami bennünk valami, például testünk

az a valakiben, a személyben áll fönn, föl van emelve a személyes szintre és csak akkor emberi, ha a személyes világból nem lóg ki.

Viktor Emil Frankl figyelmezteti Konrad Lorenzet, hogy ha az embert az állati síkra vetíti le, akkor megkapja az állatot; az ember pedig nem állat, hanem mindenestől ember: vagyis nemisége is föl van emelve a személyes létszintre. A Nyugat megrontása ezen a területen is rettenetes méreteket ölt; legalább 100 vagy inkább 150 éve az ember nemiségéről úgy beszélnek, hogy kiszakítják a személyes létszintből és csupán evolúciós formációnak tekintik. A darwini evolúciós elmélet az ember személyes voltára nem vonatkozik. Szabad, önmagáról tudó személye nem előző adottságaiból alakult ki; mert az anyagban és az élővilágban nincs szabadság.

Szent Pál ezt írja: *„Kerüljétek a paráznaságot! Minden bűn, amit az ember elkövet, a testén kívül van, a parázna azonban tulajdon teste ellen vét. Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?”* (1Kor 6,18–19). A nemiségről Szent Pál kijelenti, hogy az, mint minden egyéb, ami emberi az Istennel való kapcsolaton belül van: vagyis az öszazonosságon (az Istennel való személyes kapcsolaton) belül levő azonosság. Nem vagyunk a magunké, hanem Istené.

A nem hovatartozás tulajdonság, képesség, amellyel szolgálni kell. A személy nem a birtoklás világában van, hanem a tiszta létezés (*esse*) világában: a tehetségek, a tulajdonságok a birtoklás (*habere*) világában vannak és a másik szolgálatára valók. Az alaptulajdonságok, a tehetségek nem cserélhetők csak fejleszthetők. Természetesen, mint minden identitás CSAK az ősidentitásban, az Istennel való létbeli és személyes kapcsolaton belül létezik, működik és van értelme.

A harmadik identitás-réteg: a család, a nemzet...

Abból a tényből, hogy egy férfi és egy nő gyermeke vagyok: vagyis egyetlen családba tartozom: lényegesen hozzátartozik önazonosságomhoz. Ha családot mondok, akkor rokonságot mondok: rokonságok összefüggő egységét: törzset, nemzetet. Ez anyanyelvet jelent, sajátos civilizációt és kultúrát. Ennek a nemzeti önazonosságnak a semmibevétele, leépítése, megszüntetése talán azzal a céllal, hogy így az emberiség egységét hoznák létre: katasztrofális tévedés. Az egyből lehet a sok felé menni; a személyből kiindulva a közösséghez, még ha az egyén és közösség egymáshoz is van rendelve.

Nem lehet kötelezővé tenni az abszolút internacionalizmust, a globalizációt. Például a mohamedán világ eleve ellene áll és akkor ennek az lesz a következménye, hogy fegyveres támadás nélkül saját identitását leépítő Európát birtokba veszik. Itt nem csupán üldözöttek, idegenek és vándorok befogadásáról van szó, hanem honfoglalásról. A magyar királyság 150 évig megállította a mohamedán hódítást és a Nyugat nyugodtan fejlődhetett. Közben a magyar királyság élet-halál harcát vívta saját identitásáért. Ma Magyarország ugyanezt teszi. Talán ez azt is jelenti, hogy országunk még nem veszítette el teljesen keresztény és magyar identitását.

Utószó

Pár szó arról, hogy az erős (nem mások ellenére) keresztény identitás nem zár ki senkit mint embert, hanem lényegében magába zár. Tessék elgondolkodni azon, hogyan lehetne az emberiség egységét megteremteni. Bármilyen elmélettel állunk elő, vagy bármilyen politikai elképzeléssel (voltak bőven: például: hitlerizmus, kommunizmus, globalizmus) mindezen esetekben csak egy elvről vagy az ember politikai illetve társadalmi – gazdasági életretegéről van szó.

A megtestesülés az a valóság, amelynél logikailag mélyebb egységet elgondolni sem lehet. Isten emberré lett. Jézus Krisztusban a Második Isteni Személy a test-vérünné lett. Ez a fundamentum a legmélyebb fundamentum. Egyfajta fundamentalizmus menti meg a világot: az a fundamentalizmus, mely Jézust illetően senkinek sem ad igazat, aki mást vall mint az evangéliumok és a nagy krisztológiai zsinatok: hogy tudniillik Jézus személye („én”-je) azonos a Második Isteni Személlyel, aki az Atyával és a Szentlélekkel egy örök Isten. Ez a valaki valóban emberré lett. Vagyis test-vérünné lett. Megbocsátva a Kereszten bűneinket, a Harmadik Isteni Személyt kiárasztotta szívünkbe és így az Atyaisten a mi Atyánk lett: mi meg gyermekei (ld. Gal 4). A Fiúisten felvette emberi természetünket minket pedig isteni természetébe vett fel a hit és a keresztség által (ld. 2Pét 1,4).

Ez az emberiség egységének igazi alapja.

Amikor ezt valljuk senkivel nem közösködve, aki mást vall, hirtelen kiderül, hogy mi, akik ezt valljuk és ebben a valóságban élünk minden embernek mélyebben vagyunk a testvérei, mint az egy apától és anyától születettek, mert az isteni természet az istengyermekség abszolút közös, azonos bennünk. Tehát, míg a többi ember, aki valamiféle elv alapján akarja egyesíteni az emberiséget: csak egymásnak elv-társai, addig mi testvérei vagyunk: Isten gyermekei.

Míg egy kommunista a másoknak csak elvtársa, mi nekik testvérei vagyunk. Míg két globalista egymásnak csak elvtársa, mi nekik testvérei vagyunk. Míg két mohamedán egymásnak hitben testvére, addig mi nekik lehetőségbeli istentestvérei vagyunk, mert istengyermekségre hívtak ők is. Ki kell még térnem a buddhizmusra és vele kapcsolatban az azonosság-misztikára. Ez a felfogás még nagyobb egységet hirdet, ám ez nem egység, hanem feloldódás. Buddha szerint: „a szeretet is illúzió, és a gyűlölet is illúzió, mert illúzió az, hogy te meg én... minden egy.” Nem igaz! Én én vagyok, te pedig te vagy. A teljes feloldódás a világistenségben egyben lemondás a szeretetről is.

A Nyugat megtagadva Krisztust lemondott a szeretetről is és az öntudatvesztéses panteizmussal kacérkodik, de mindig megmarad a remény az újjászületésre, mert az a fiú, az a lány, aki először tapasztalja meg a szerelmet, nem a feloldódás, hanem az egység világában van és a hatodik nap fényében él, annak a napnak a fényében, melyen az Isten megteremtette az embert az ő képére: és férfinak és nőnek teremtette.

* * *

Gazdaság – Etika - Globalizáció

Konferencia kiadvány

A Jövőegyetem könyvek sorozat új kötete a 2015. évi Gazdaság – Etika - Globalizáció című Nemzetközi Konferencia előadásainak szerkesztett változatait tartalmazza.

A Jövőegyetem könyvek sorozatot szerkeszti:

Kertész-Bakos Ferenc

ISSN 2416-0482

© Kertész-Bakos Ferenc

A Jövőegyetem könyvek sorozatot kiadja:

John Henry Newman Oktatási Központ Kft.

8330 Sümeg, Kossuth L. u. 2.

Felelős kiadó:

Fülep Dániel

Az előadások szövegei a forrás megjelölésével szabadon terjeszthetők.